

[Erna Sørensen.]

virkeligheden sker, når man forhøjer bidraget, er, at i mange tilfælde bliver ansvaret taget fra de pågældende, idet beløbene, der forskudsvis udbetales, aldrig bliver refunderet, og det er således kommunerne og staten, der i virkeligheden må betale bidragene. Når det er således, at vi indenfor mange områder skal spare, skal passe på, at statens penge bliver givet helt rigtigt ud, kan man ikke uden videre bevilge forhøjede bidrag. Men jeg vil sige, at det er her, det brænder på; det er i og for sig ikke så meget spørgsmålet om, hvorvidt der kan skaffes midler til det børneudstyr, der nødvendigvis skal til det barn, der skal fødes. Mødrehjælpsinstitutionen har ikke været i nød og har ikke beklaget sig, og hvis der skulle fremkomme ønske om større beløb til dette eller en anden gren af det sociale arbejde, tror jeg godt, der kunne skaffes et flertal herfor i rigsdagen. Men at forvalte penge på den måde, som det foreslås i det lovforslag, det ærede medlem fru Petra Petersen her har forelagt, tror jeg ville gå altfor vidt. Selvom jeg til daglig ser meget af den nød, som findes mellem disse kvinder, så ved jeg, at vi har aldrig været afskåret fra at anvise dem hjælp, og jeg tror heller ikke, at nogen er blevet afvist, som har henvendt sig til mødrehjælpen. Vi har haft gode år her i landet, med fuld beskæftigelse og forholdsvis rigelige indtægter, og det er i hvert fald mit indtryk, at de kvinder, der skulle føde, stort set har kunnet klare såvel fødslen som hvad der ellers var fornødent til barnet.

Jeg peger blot på, at når man en enkelt gang går til en barneplejestation og ser de barnevogne og det udstyr, der findes i disse institutioner, og alle de dejlige unger, så har man egentlig ikke noget indtryk af, at der er så megen nød i Danmark, at vore børn er underernærede. De, der virkelig trænger, kan blive hjulpet, og det er da hovedsagen, men ikke dette at få en lov, som tager en hel del af ansvaret fra dem, der skal sætte børn i verden. Det lovforslag, det ærede medlem fru Petra Petersen her har forelagt, er langt mere vidtgående end den argumentation, det ærede medlem har ført frem for lovforslagets fremme.

(Kort bemærkning).

Ordføreren for forslagsstillerne (Petra Petersen): Jo, der findes megen nød i vort land. Der findes megen nød mellem de vordende mødre og også mellem dem, der har født deres børn. Jeg vil nok tro,

at når først barnet er født og fødslen og det, der nødvendigvis skal betales, er betalt og de første stumper er samlet sammen, så er det børnepengene, der trænger sig på — det er så ligetil, det er klart. Men derfor er det ikke rigtigt, at fødslen ikke er en stor belastning for de enlige mødre og for masser af mødre her i landet. Det er en kendsgerning, som ikke kan tilbagevises.

Og hvad mødrehjælpsinstitutionerne angår, er det rigtigt, at de mangler penge. Det er muligt, at de ikke har søgt om flere penge — det ved jeg ikke —, men det er rigtigt, at de mangler penge. Og det er ikke rigtigt, at alle kan få hjælp fra mødrehjælpen — det er fuldstændig misvisende. Der findes ikke een afdeling af mødrehjælpen, som ikke står og mangler penge, og der findes ikke eet mødrehjælpskontor i landet, der ikke må afvise mødre, der søger om hjælp — det tror jeg ikke det ærede medlem fru Erna Sørensen kan være uvidende om. Masser af kvinder, der henvender sig til mødrehjælpen, må gå derfra uden at få hjælp.

Jeg har gentagne gange her fra talerstolen talt om de mange aborter. Jeg har med vilje denne gang undladt det, men jeg vil dog nu i sidste omgang fremføre det og sige: Hvad med de 11 000 aborter, der finder sted om året? Drejer det sig ikke om kvinder, der er i nød? Når disse kvinder ikke føder deres børn, er det så ikke, fordi de ikke har råd til det? Jeg tror ikke, disse 11 000 er letsindige kvinder, som ikke ønsker at få børn; nej, det er mødre med flere børn, mødre, der ikke er i stand til at give deres børn en ordentlig start.

Strøm: Det, der har fået mig til at tage ordet ved dette lovforslags behandling, var en bemærkning af den højtærede arbejds- og socialminister om, at der findes mindre kommuner, som afholder sig fra at føre husmoderafløsningsloven ud i praksis, fordi der kræves uddannelse for husmoderafløserne.

Såvidt jeg erindrer, er der i loven sådanne overgangsbestemmelser, at man ude i kommunerne udmærket godt nu kan igangsætte husmoderafløsning. Jeg er klar over, at når der først bliver uddannet husmoderafløserer nok, må de afløserer, der er uddannet, gå ind i den beskæftigelse, der her er tale om. Men såvidt jeg er orienteret, er det sikkert kun halvdelen af husmoderafløserne, der i dag har gennemgået det kursus, det drejer sig om. Jeg siger dette, fordi det ville være godt, om en lovgivning som